

Penny Reid

Attraction

Hypothesis-serie deel 1

1

Atomen, moleculen en ionen

Stil, zwijgzaam, gedempt, gesmoord, getemperd, stilzwijgend...

Ik bewoog mijn lippen en ademde de woorden geluidloos uit vanuit mijn schuilplaats.

Dit spelletje bood me troost, kalmeerde me, temperde mijn zenuwen. Goed, synoniemen oproepen als je bang bent is misschien een bizarre copingstrategie, maar voor mij werkte ze. En meestal werkte er weinig anders.

De stemmen voor de kastdeuren werden luider, begeleid door het getik van hakken en het doffe geluid van sneakers op de vloer. Ik hield mijn adem in en probeerde te bepalen hoeveel paar schoenen er naderden. Ik gokte op twee, ook omdat ik maar twee stemmen hoorde.

‘Denk je echt dat hij je nog zal willen neuken, na wat er vrijdag is gebeurd?’ siste een onbekende man. De schokkende vulgariteit van zijn woorden deed me verstijven.

‘Ik zorg wel dat ik te laat ben. Als jij gewoon je werk doet, zal hij het zich niet eens herinneren,’ klonk een vrouwelijke stem. Zij stond het dichtst bij mijn schuilplaats in de kast van het scheikundelab, waardoor ik haar veel duidelijker kon horen.

‘Fuck!’ riep hij uit. Ik moest me inhouden om niet te snuiven van walging door zijn platte taalgebruik. ‘Ik weet niet eens hoeveel ik moet gebruiken. Ik heb het alleen op chicks uitgeprobeerd,’ vervolgde hij.

‘Ja, ik weet het ook niet. Verdubbel de dosis gewoon. Martin is... wat? Twee keer zo zwaar als de meisjes die je normaal gesproken drogeert?’

Mijn spieren spanden zich opnieuw, mijn ogen vernauwden zich. De naam 'Martin' deed mijn hart sneller slaan. Ik kende maar één Martin.

Martin Sandeke.

Martin Sandeke, erfgenaam van Sandeke Telecom Systems in Palo Alto, Californië, betweter pur sang. Zelf kom ik ook uit een familie met aanzien: mijn moeder is senator, mijn vader decaan van de medische faculteit van de UCLA en mijn opa aan moederskant was vroeger een astronaut. Maar in tegenstelling tot Martins familie zijn wij geen miljardairs. Onze familie bestaat uit wetenschappers, politici en geleerden.

Martin Sandeke, de boomlange, moderne Hercules en teamcaptain van het roeiteam van onze universiteit.

Martin Sandeke, harteloze playboy en hufterige bullebak.

Martin Sandeke, het hele collegejaar al mijn labpartner bij scheikunde en de meest onbereikbare persoon in het universum, met wie ik nooit een woord wisselde, behalve om erlenmeyers door te geven, bevindingen te delen en te vragen of hij de vlam van mijn bunsenbrander wat zachter wilde zetten.

En met 'bunsenbrander' bedoel ik hier letterlijk een bunsenbrander. Niet de figuurlijke bunsenbrander in mijn broek. Want ik mag hopen dat Martin Sandeke geen idee had dat hij die vlam ook wist aan te wakkeren.

En hoe.

Maar aangezien hij kosmisch onbereikbaar was én een bullebak, wilde ik natuurlijk niet dat hij daar ooit achter zou komen.

'Hij zal een kilo of honderd wegen, dus ja, je hebt waarschijnlijk gelijk,' reageerde de man. Zijn sneakers schuifelden over het linoleum; hij kwam gevaarlijk dichtbij.

Ik beet op mijn lip en tuurde door de smalle spleet tussen de kastdeuren. Ik kon zijn gezicht niet zien, maar hij stond inmiddels recht voor de kast, vlak naast het onbekende meisje. Misschien keek hij wel naar haar.

'Maar... wat krijg ik ervoor terug?' vroeg het scheldende monster, zijn stem nu een octaaf lager, intiemer.

Ik hoorde geritsel en daarna het slijmerige geluid van twee zoe-

nende mensen. Instinctief stak ik mijn tong uit en kokhalsde. Ik had het altijd al vreselijk gevonden om ongevraagd te moeten luisteren naar andermans gefriemel en gesmak, maar het was nog erger nu ik opgesloten zat in een kast in een scheikundelab dat zwaar naar zwa-vel rook.

Het meisje sprak als eerste weer, ze klonk een beetje zeurderig. ‘Geld, sukkel. Martin is belachelijk rijk – nou ja, zijn familie is rijk – en zij zullen echt wel zwiiggeld betalen. Het enige wat jij hoeft te doen, is dat spul vanavond in zijn drankje doen. Ik neem hem dan mee naar boven en zorg dat alles wordt opgenomen. Bonus als ik zwanger raak.’

Mijn mond viel open en mijn ogen werden groot. Ik kon mijn oren niet geloven. Ondertussen ging het afschuwelijke geritsel en gesmak gewoon door.

‘Dus jij gooit de hengel uit door iets in zijn drankje te doen, en ik haal de vis vervolgens binnen.’ Ze kreunde en hijgde hoorbaar van genot. Het klonk belachelijk. ‘O ja, schatje, daar...’ Haar gefluister werd gevolgd door het geluid van een bekerklas dat kapotviel op de grond en een rits die openging.

Ik kromp ineen en trok een grimas. Serieus, mensen hadden echt geen fatsoen meer.

‘Nee, nee, stop, dit kan niet. Hij kan hier elk moment zijn. Ik moet weg,’ prevelde het meisje. Ze klonk spijtig en gehaast tegelijk; het was een perfecte mix. ‘Jij moet zorgen dat hij bij het feest in het huis blijft. Ik ben er om elf uur, dus geef hem dat spul rond halfelf, oké?’

De rits ging weer omhoog, de man deed een stap achteruit en botste tegen de kast. Ik verstijfde door de klap van de deuren. ‘Hoe weet jij waar hij uithangt, dan?’

‘We hebben gedatet, weet je nog?’

‘Nee, hij heeft je geneukt. Jullie hebben nooit gedatet. Martin Sandeke doet niet aan daten.’

‘Ja, nou, ik ken zijn dagindeling. Hij komt hier altijd op vrijdag en doet dan... ja, wat doet hij eigenlijk met die lelijke labpartner van hem?’

Lelijk?

Verontwaardigd opende ik mijn mond terwijl mijn hart in mijn borst bonkte.

Ik háát het woord ‘lelijk’. Wat een lelijk woord.

Lelijk, afzichtelijk, weerzinwekkend, misvormd, afstotelijk, dreunde ik op in mijn hoofd. Om de een of andere reden hielp het synoniemspel deze keer niet.

‘Zijn labpartner? Wacht, ik heb volgens mij weleens iets over haar gehoord. Is haar vader niet die bekende astronaut?’

‘Wat maakt het uit? Ze is een nobody. Kathy of Kelly of zoiets. Whatever,’ snauwde het meisje. De hakken van haar schoenen tikten verder weg. ‘Vergeet haar maar, ze is niet belangrijk. Wat wél belangrijk is, is dat jij hier blijft en zorgt dat hij vanavond komt opdagen, oké? Ik moet gaan voordat hij er is.’

‘Bitch, beter hou je me niet voor de gek!’

Het meisje riep iets terug, maar ik kon het niet verstaan. Mijn rug begon te jeuken, maar weggedoken in die kast kon ik er niet bij. Ach, zelfs als ik op een open veld had gestaan, had ik er nog niet bij gekund. Intussen was mijn hoofd nog steeds synoniemen voor ‘lelijk’ aan het opdreunen.

Ik vond mezelf niet lélijk. Ik wist dat ik onopvallend haar had: lang, donkerbruin, met een lichte slag erin. Ik droeg het altijd in een paardenstaart of knot, of zette het vast met een haarclip. Dat was omdat haar, behalve dat het je hoofd bedekte en verwarmde, eigenlijk nergens voor diende. Meestal negeerde ik het daarom maar.

Mijn ogen vond ik wél mooi. Ze waren grijs. Een ongewone kleur, was me vaak verteld. Goed, niemand had ooit gezegd dat ze ‘prachtig’ waren, maar ook niet dat ze lelijk waren. Dat moest toch iets betekenen?

Ik was geen supermodel qua lengte of omvang: ik was 1,75 meter lang en had maat 42. Dus ook geen tientonner, toch?

Mijn tanden stonden redelijk recht, al zat er een spleetje tussen mijn voorste boventanden. En ja, ik was vrij bleek; ‘krijtwit’ zoals mijn beste vriendin Sam ooit eens zei. En mijn wenkbrauwen waren te dik, dat wist ik. Sam, die eigenlijk Samantha heette, zei regelmatig dat ik ze eens moest laten epilieren en uitdunnen.

Ik negeerde dit advies altijd, want het kon me niets schelen hoe

dik mijn wenkbrauwen waren, zolang ik maar geen monobrauw kreeg zoals mijn tante Viki.

Mijn blik gleed naar mijn comfortabele outfit: een donkerblauwe herencargobroek met wijde pijpen en rafelende zomen, versleten All Stars en een oversized T-shirt van de band Weezer. Ja, ik was gewoontjes, onopvallend, misschien zelfs een beetje muizig, maar het was niet alsof ik een afzichtelijk wezen was dat mensen met één blik in steen kon veranderen. Ik was gewoon... niet zo bijzonder.

En dat vond ik prima. Echt waar. Ik had geen behoefte aan aandacht, ging het zelfs uit de weg. Mensen, vooral leeftijdsgenoten en dan met name andere meisjes... ik snapte ze gewoon niet. Ik zag het nut er niet van in om uren voor de spiegel te staan als ik ook kon lezen, gamen of gitaarspelen.

Maar soms, als ik samen met Martin in het lab zat en we stofdeeltjes berekenden, dan wenste ik dat ik ook mooi was. Maar dat was dan ook echt het enige moment dat ik wilde dat ik er anders uitzag. Dan herinnerde ik me weer dat hij een eikel was en was alles weer normaal.

Ik gaf mezelf mentaal een schop onder mijn kont, klemde mijn kaken op elkaar en spitste mijn oren om te horen of er nog iets gezegd werd. Ik drukte mijn oor tegen de kastdeur en luisterde of ik geluiden hoorde die konden verraden dat de onbekende man nog in de buurt was.

De jeuk in het midden van mijn rug begon zich langzaam uit te breiden, en ik wist niet hoe lang ik die nog zou kunnen verdragen. Op een schaal van één tot tien schoot hij snel omhoog van 'ergerlijk' naar 'de grootste marteling ooit'.

Maar toen werd mijn aandacht getrokken door het geluid van naderende voetstappen uit de gang. De passen vertraagden en kwamen tot stilstand.

'Hé, man. Alles goed?' vroeg het mysterieuze scheldende monster. 'Wat doe jij hier?' hoorde ik Martin zeggen.

Ik vermoedde dat hij bij de ingang van het lab stond, want zijn stem klonk gedempt. Toch leek er ineens een bom vlinde in mijn buik te ontploffen. Het was niet voor het eerst dat ik fysiek reageerde op het geluid van Martins stem.

‘Ik wilde even checken of je vanavond naar het huisfeest komt.’

Weer hoorde ik voetstappen, die van Martin. Ik zou zijn nonchalante tred overal herkennen, want ik was behoorlijk sneu en misschien een tikje geobsedeerd door alles wat met Martin Sandeke te maken had. Maar in tegenstelling tot andere meisjes had ik er geen enkel probleem mee om zijn knappe gezicht van een afstand te bewonderen.

Want Martin was gewoon echt een eikel.

Hij had nooit vervelend tegen mij gedaan, waarschijnlijk omdat ik een uitstekende labpartner was. Onze gesprekken bleven meestal beperkt tot scheikunde – hij haalde nu eenmaal graag tieners voor zijn opdrachten – maar ik had hem weleens in actie gezien. Als hij zijn geduld verloor, dan – BOEM! – ontplofte hij en ging hij tekeer tegen de arme ziel die hij verantwoordelijk achtte.

Als een meisje slachtoffer werd van zijn scherpe tong (en met ‘scherp’ bedoel ik: snijdend en pijnlijk), rende ze meestal huilend weg. Hij hoefde haar niet eens uit te schelden, alleen maar ‘de waarheid te vertellen’.

Jongens overdonderde hij – meestal – met woorden, maar af en toe ook met zijn vuisten. Ik was er ooit getuige van geweest hoe Martin een iets kleinere maar bredere jongen, het boze vriendje van een van zijn onenightstands, in elkaar had geslagen. Tenminste, dat was het gerucht nadat ze door de campuspolitie uit de eetzaal waren geëscorteerd. Martin behandelde iedereen hetzelfde, man of vrouw, en daarom was het beter om die eikel buiten het scheikundelab maar gewoon helemaal te mijden.

Het bleef even stil.

Toen hoorde ik Martin vragen: ‘Waar is Parker?’

Ik verstijfde. Want dat was ik. Ik ben Parker.

Om precies te zijn ben ik Kaitlyn Parker, afgekort Katy, maar ik betwijfel of Martin mijn voornaam weet.

‘Parker? Wie is Parker?’

‘Mijn labpartner.’

‘Ik dacht dat je labpartner dat meisje was, dat ene dat...’

‘Parker is ook een meisje.’

‘Een méisje met de naam Parker?’

Ik wist dat Martin nu dichtbij was, want ik hoorde hem zuchten. ‘Wat wilde je ook alweer?’ vroeg hij geïrriteerd. Zijn geduld raakte duidelijk op.

‘Het feest vanavond, je komt toch ook?’

‘Ik heb je al gezegd dat ik zou komen.’

‘Mooi zo. Ik heb mijn *wingman* nodig.’ De stem van de mysterieuze man vervaagde langzaam. Ik vermoedde dat hij vertrok, tevreden met het antwoord dat hij had gekregen.

‘Ja ja, whatever,’ zei Martin kortaf.

‘Dus tot vanavond, maat. Ik reken op je, ik meen het!’

Martin zei niets meer. Ik vermoedde dat de onbekende man eindelijk weg was, want na een paar tellen stilte hoorde ik Martin overdreven zuchten, vol ergernis. Het was een zucht die ik al eerder had gehoord, bijvoorbeeld toen een meisje hem ooit was achtervolgd naar ons scheikundelab. Ik hoopte altijd dat ik nooit aan de ontvangende kant van die zucht zou staan, en tot nu toe was dat gelukt.

Ondertussen zat ik nog steeds verstopt in die scheikundekast, en de ondraaglijke jeuk had zich inmiddels verspreid naar mijn schouders en buik. Ik zou echt gek worden als ik niet binnen tien seconden kon krabben. Het voelde alsof ik aangevallen werd door een legioen vuurmieren. In die paar seconden overwoog ik mijn opties: ik kon in de kast blijven zitten, wachten tot Martin wegging en langzaam gek worden, om hem dan later een anoniem briefje te sturen over het gesprek dat ik had afgeluisterd, of ik kon mijn schuilplaats verlaten, mezelf als een bezetene krabben, eruitzien als de sukkel die ik was, en hopen dat hij alles zou vergeten zodra ik hem de details vertelde van het gesprek dat ik zojuist had opgevangen.

Uiteindelijk maakte het niet uit, want de kastdeuren gingen abrupt open. Een zucht frisse lucht volgde, en toen stond ik oog in oog met Martin Sandeke.

Hij had blauwe ogen, ongelooflijk mooie blauwe ogen. Ze deden me denken aan de blauwe vlammen van een gasbrander. Nou ja, meestal waren ze prachtig; nu waren ze tot smalle spleetjes geknepen en strak op mij gericht. Zijn blik gleed langzaam van mijn ogen naar beneden en daarna weer omhoog, om te eindigen op mijn gezicht.

Hij was werkelijk adembenemend. Brede schouders, smalle heu-

pen en stevige, gespierde dijen – typerend voor een roeier. In zijn bruine haar zaten blonde plukjes, waarschijnlijk door al die tijd die hij op het water in de zon doorbracht.

Ik was niet gewend dat hij me zo intens aankeek, laat staan van zo dichtbij. Zijn aanwezigheid, gecombineerd met mijn gebruikelijke vrouwelijke hartkloppingen, ontnam me voor een paar seconden de adem.

Uiteindelijk doorbrak hij de stilte. ‘Parker.’

‘Sandeke.’

‘Wat ben je aan het doen?’

‘Ehm...’ Ik liet mijn ingehouden adem ontsnappen en boog zonder erbij na te denken mijn rug om aan mijn schouder te krabben.

Misschien kwam het door zijn doordringende blik en zijn onmiskenbare knapheid, of omdat ik hem met zijn woorden meisjes aan stukken had zien scheuren en daarom bang was voor een gesprek dat niets met scheikunde te maken had, of misschien was het wel gewoon de ondraaglijke jeuk tussen mijn schouderbladen, hoe dan ook, zonder na te denken flapte ik de waarheid eruit: ‘Ik was me aan het verstoppen in de kast.’

Hij trok zijn wenkbrauwen op, en zijn scherpe blik verzachtte een beetje. Hij leek duidelijk in de war. ‘Waarom moet je je verstoppen in de kast?’

Ik probeerde de jeuk nu met mijn linkerhand te bereiken in plaats van met mijn rechter. Ook zonder succes. ‘Tja, waarom verstoppt iemand zich in een chemische opslagkast?’ Ik haalde mijn schouders op, deels in de hoop dat de beweging de jeuk zou verlichten.

Martin trok één wenkbrauw op, greep me bij mijn bovenarmen en tilde me zonder moeite op. Voorzichtig zette hij me neer op de grond.

De aanraking van zijn handen veroorzaakte een schok die rechtstreeks naar mijn buik schoot – een gevoel dat de meeste meisjes wel zullen herkennen. De schok werd gevolgd door een golf van warmte die vanuit mijn borst omhoog naar mijn hals trok, deels door de gêne dat iemand mijn verstopplek had ontdekt.

Hij hield me nog steeds bij mijn armen vast toen hij vroeg: ‘Verstop je je vaak in deze kast?’

‘Soms,’ antwoordde ik verstrooid, mijn kaken op elkaar geklemd. In gedachten smeekte ik dat de kleur snel zou wegtrekken.

‘Op dagelijkse basis?’

‘Nee, alleen bij speciale gelegenheden. Zoals wanneer er mysterieuze mensen in het lab verschijnen om jouw ondergang te plannen.’ Ik wurmde me uit zijn greep en probeerde tevergeefs met mijn vingers de plek te bereiken die me uit mijn lijden kon verlossen.

‘Mijn ondergang?’ Zijn ogen flitsten opnieuw over me heen. Hij bestudeerde mijn bewegingen. ‘Wat ben je aan het doen?’

‘Ik probeer de jeuk tussen mijn schouderbladen te bereiken.’ Mijn elleboog stak nu omhoog, mijn hand worstelde langs de boord van mijn shirt.

Martins ogen werden groot en hij knipperde een paar keer. Zonder een woord te zeggen stapte hij naar voren, recht mijn persoonlijke ruimte in. Voordat ik kon bevatten wat er gebeurde, had hij me tegen een labtafel geduwd en stond ik gevangen tussen hem en de tafel. Hij vouwde zijn armen om me heen en drukte zich tegen me aan. Zijn handen gleden onder mijn T-shirt naar het midden van mijn rug. Toen begonnen zijn vingers de onbereikbare plek tussen mijn schouderbladen te krabben.

In eerste instantie verstijfde ik, want... *HALLO?! MARTIN SANDEKE HAD ZIJN ARMEN OM ME HEEN GESLAGEN, ZIJN HANDEN ZATEN ONDER MIJN SHIRT, ZIJN LICHAAM WAS TEGEN HET MIJNE GEDRUKT. OMG OMG OMG.*

Maar mijn hersenen, die begrijpelijkerwijs een fangirlreactie hadden op zijn aanrakingen, werden al snel uitgeschakeld door de pure opluchting van eindelijk op de juiste plek gekrabd worden.

Ik smolt in zijn armen, mijn voorhoofd rustte tegen zijn borst, en ik kreunde zachtjes van genot. ‘O god, daar... ja, daar... Niet stoppen, ga door,’ prevelde ik, duidelijk buiten zinnen. Maar het voelde zo goed. Zo ontzettend, ontzétend goed. Het was alsof ik me in een warm bubbelbad liet zakken na door een ijskoude storm te hebben gelopen.

En Martin stopte ook niet.

Of nou ja, niet helemaal. Hij hield wel op met krabben, maar ging verder met mijn rug te strelen en te masseren. Pas toen realiseerde ik

me dat zijn gezicht dichterbij mijn hals was gekomen en dat zijn lippen nu tegen mijn oor lagen. Zijn warme adem kietelde mijn huid en stuurde een golf van rillingen langs mijn ruggengraat, helemaal via de achterkant van mijn benen naar beneden, tot aan mijn tenen.

‘En, gaat het weer een beetje?’ fluisterde hij, en toen beet – ja, beet! – hij zachtjes in mijn nek. Alsof hij me wilde proeven.

Toen beet hij opnieuw.

Ik hapte naar adem en mijn lichaam boog zich instinctief naar hem toe. Maar toen schoten mijn ogen breed open. De realiteit ramde dwars door de heerlijke waas van zijn handelingen heen, als een naargeestige pop-upclown die uit een doosje springt.

Na anderhalf semester saaië, academische interacties, stond ik nu in het scheikundelab met Martin Sandeke, en zijn handen zwierven vrij en gretig over mijn lichaam, zijn gezicht begraven in mijn hals, terwijl ik vastgeklemd zat tegen een labtafel. Onze lichamen waren innig met elkaar verbonden, en ik had net gekreund.

What the flip gebeurde hier?!

Ik legde mijn handen op zijn borst en probeerde hem van me af te duwen, maar dat had het tegenovergestelde effect: zijn handen drukten stevig in de rondingen van mijn taille en hij trok me nog dichterbij tegen zich aan.

‘Ehm...’ Ik schraapte mijn keel. ‘Ja, ja, het gaat wel weer,’ zei ik toen met trillende stem.

Hij glimlachte. Of eigenlijk was het meer een luie grijns.

Een van zijn handen gleed omhoog langs mijn rug, onder de sluiting van mijn bh, precies waar de jeuk had gezeten. Zijn vingers spreidden zich daar uit. De andere hand vond de clip in mijn haar, maakte deze los, en mijn haar viel als een waterval naar beneden. Hij sloot zijn hand om de zware lokken. Ik probeerde hem opnieuw van me af te duwen en draaide mijn gezicht weg. Ik kreeg geen lucht meer.

‘Het gaat echt weer prima met me. Bedankt voor je hulp, je diensten zijn niet meer nodig.’ Overal waar hij me aanraakte, trokken er hete tintelingen door mijn lichaam.

Mijn ontsnappingspoging faalde volledig. Toen ik harder begon te duwen, trok Martin aan mijn haar, zodat ik mijn kin wel omhoog moest kantelen.

En toen zoende hij me.

En o mijn god, wat kon hij goed zoenen.

Of beter gezegd, aangezien ik nauwelijks ervaring had, was het precies hoe ik me een geweldige zoen had voorgesteld. Zo eentje waar meisjes over dromen. Martin nam gewoon wat hij wilde, alsof hij hongerig was en ik het hoofdgerecht was, maar op een manier die het voor ons allebei onvergetelijk maakte.

Geen waarschuwing, geen opbouw. Gewoon een storm van vurige, aanbiddende zoenen, de ene na de andere. Ik kon niet anders dan mijn armen om zijn nek slaan, op mijn tenen staan en hem proberen terug te zoenen. Zoals hij me vasthield, zoals hij gromde als onze tongen elkaar raakten, zoals zijn mond over de mijne gleeed; ik kon gewoon niet anders dan me volledig aan hem overgeven.

Ondertussen besefte een deel van mij hoe absurd deze hele situatie was. Waarschijnlijk was hij dronken, onder invloed van drugs of haalde hij een rare grap uit.

Later zou ik mijn kleinkinderen bij elkaar roepen, mijn beste kunstgebit indoen – zonder het spleetje tussen mijn voortanden – en hun voor de duizendste keer vertellen hoe Hercules me ooit zoende in het scheikundelaboratorium van mijn Ivy League-universiteit.

Uiteindelijk dwong het gebrek aan zuurstof onze lippen uit elkaar, al bleven we slechts een paar centimeter van elkaar verwijderd. Als ik mijn hoofd een beetje naar voren zou buigen, zouden onze neuzen elkaar raken.

Ik opende mijn ogen zo breed als ik kon en keek recht in de zijne. Zijn blik gleeed van mijn lippen naar mijn ogen en weer terug. Ik was niet de enige die zwaar ademde.

‘Wat was dat?’ bracht ik lispelend uit.

Zijn ogen gleden niet meer over mijn gezicht, maar hielden nu mijn blik vast. Er sprak hitte uit, een intense, vurige hitte. Ik begon te begrijpen waarom het bloed van duizend maagden was geofferd op het altaar van zijn seksuele bekwaamheid.

Ik probeerde te slikken, maar dat lukte niet.

‘Dat was nodig,’ antwoordde hij uiteindelijk. Nee, eigenlijk gromde hij.

‘Nodig?’

‘Ja, dat moest gebeuren.’

‘Is dat zo?’

Hij knikte en leunde naar voren, alsof hij me opnieuw wilde zoenen. Ik verstijfde, legde mijn handen op zijn borst en weerde zijn poging af, want als hij me nog een keer zou zoenen, was dat vast een teken van de naderende apocalyps. Bovendien was ik inmiddels zo ver buiten mijn comfortzone dat het voelde alsof ik in een andere dimensie was beland.

‘Nee, nee, nee.’ Ik wendde mijn gezicht weer af en bleef mijn handen tegen zijn borst, die stevige muur, duwen. ‘We gaan dit niet nog een keer doen. Ik zoen geen onbereikbare jongens, dat is een van mijn leefregels.’

Hij trok aan mijn haar – ik was vergeten dat hij zijn hand erin had verstrengeld – en drukte me opnieuw stevig tegen de zwartgelakte labtafel. Zijn andere arm, nog steeds onder mijn shirt, sloeg hij helemaal om me heen. ‘O, jawel. Dit gaan we nog een keer doen.’

‘Nee, dat gaan we niet. We doen niets, tenzij het te maken heeft met het analyseren van sporenelementen in oppervlaktewater.’

‘Parker...’ Hij liet mijn haar los en ook die hand gleed onder mijn shirt, langs mijn zij en buik.

‘We zijn labpartners, en labpartners zoenen elkaar niet.’

‘Dan zijn we nu officieel geen labpartners meer.’

‘Je kunt halverwege het semester niet van labpartner wisselen.’

‘Gek, want dat heb ik zojuist wel gedaan.’

Ik greep hem bij zijn polsen, want zijn handen waren op weg naar mijn borsten. Ik onderschepte ze met succes. ‘Nee, dit ga ik niet doen.’

‘Wat niet?’ Hij zoende mijn hals en prevelde tegen mijn huid. Hij moet geweten hebben dat dat mijn binnenste zou doen smelten. Ik stelde me zo voor dat hij methodisch onderzoek had gedaan naar de snelste manier om een vrouw te verleiden.

‘Ik ben niet een van je makkelijke meisjes, zelfs niet een van je moeilijke meisjes.’ Mijn stem trilde, dus ik schraapte mijn keel. ‘Ik ben eigenlijk niet eens echt een meisje. Ik ben altijd meer *one of the guys*. Zie me maar als een jongen.’

‘Onmogelijk.’

‘Het is toch echt zo. Zoen jij jongens? Want als dat niet zo is, dan verwar je me waarschijnlijk met iemand anders.’

Zijn bewegingen verstilden en er verstreken een paar lange seconden. Toen liet hij me los en hij deed een stap achteruit. Ik zakte een beetje naar voren; een vreemde mengeling van teleurstelling en opluchting overviel me.

‘Je bent lesbisch,’ concludeerde hij, alsof hij eindelijk een groot mysterie had ontrafeld. Mijn ogen schoten naar de zijne. Hij stond op een meter afstand en ik merkte dat hij naar me keek met een besef van... iets. Als ik niet beter zou weten, zou ik denken dat het een mengeling van teleurstelling en frustratie was.

Ik slikte, met succes deze keer, likte mijn lippen en schudde toen mijn hoofd. De ironie ontging me niet; mijn eerste en enige vriendje op de middelbare school bleek uiteindelijk gay te zijn.

Ik probeerde nog steeds op adem te komen toen ik antwoordde: ‘Nee, ik ben niet lesbisch. Ik ben gewoon... niet op die manier in je geïnteresseerd.’

Dat was waar, want ik had zijn pad van verwoesting met mijn eigen ogen gezien.

Maar het was ook een leugen, want ik was wel degelijk op die manier in hem geïnteresseerd, alleen niet in het gedeelte erna, wanneer hij zou zeggen dat het maar betekenisloze seks was geweest, me aan het huilen zou maken en zou zeggen dat ik me er overheen moest zetten.

Zijn wenkbrauwen schoten een paar millimeter omhoog. ‘Niet geïnteresseerd...’ herhaalde hij.

Ik stapte opzij, langs de lengte van de tafel, pakte mijn tas en hing die over mijn schouder. Ik moest daar weg.

Zijn iets samengeknepen ogen volgden elke beweging die ik maakte.

‘Ik weet het, ik weet het.’ Ik probeerde zelfspot te tonen, wat niet moeilijk was omdat ik mijn volgende woorden echt meende. ‘Wie ben ik nou helemaal? Ik ben een nobody.’

‘Je bent geen nobody,’ sprak hij me tegen. ‘Je moeder is een senator en je opa was een astronaut.’

Ik gruwde. Ik haatte het als mensen over mijn familie begonnen. ‘Dat mijn familie beroemd is, betekent niet dat ik iemand ben.’

Hij boog naar voren en zei verrassend fel: ‘Precies! Dat zeg ik ook altijd!’

‘Ja, zie je,’ stemde ik in. ‘Ik ben gewoon normaal. En jij, jij bent... jij. Jij bent gewend aan het geluid van ondergoed dat op de vloer valt elke keer als je een kamer binnenloopt, maar daar doe ik niet aan mee. Zelfs niet voor Hercules. Natuurlijk denk ik eraan als ik ’s avonds in bed lig, maar ik hou fantasie en werkelijkheid altijd strikt gescheiden.’

‘Als je ’s avonds in bed ligt?’

Ik negeerde zijn vraag, want hallo, gênant. In plaats daarvan zei ik: ‘Ik ben geen impulsief, losbandig meisje. Ik ben beheerst. Ik handel langzaam, als een schildpad. Misschien bereik ik ooit de finish, maar misschien ook niet.’

Hij knipperde verbaasd na mijn stortvloed aan woorden. Ik probeerde niet eens zijn gezichtsuitdrukking te lezen, omdat ik me volledig concentreerde op achteruitlopen, het lab uit.

‘Ga je weg?’ vroeg hij.

‘Ja.’ Ik wees met mijn duim over mijn schouder. ‘Ik ga weg. Maak je geen zorgen over onze labopdracht. Ik kom in de voorjaarsvakantie terug om hem af te maken. En als ik je na de vakantie weer zie, zal alles weer normaal zijn. Laten we vergeten dat dit ooit is gebeurd. We hebben het er nooit meer over.’ Mijn stem brak bij de laatste woorden.

‘Parker...’

‘Fijne vakantie!’

‘Kaitlyn...’ Hij zette twee stappen vooruit alsof hij me wilde tegenhouden, maar stopte door het geluid van krakend glas onder zijn schoenen. Hij keek naar beneden en zag het gebroken bekersglas op de vloer. ‘Wat krijgen we nou?’

Ik zag mijn kans schoon en stormde de kamer uit. Ik rende als een gek door de gang en glipte de lift in, net voordat hij dichtging. Ik sprintte terug naar mijn studentenflat en ontspande pas toen ik de voordeur had geopend met mijn sleutelkaart, de drie trappen naar mijn kamer op was gerend en de deur achter me op slot had gedaan.

Ik gooide mijn tas in de hoek van de kleine ruimte, liet me achterover op mijn bed vallen en wreef met mijn handen in mijn ogen. De hele scène in het lab speelde zich voor mijn geestesoog af – Martins aanraking, zijn zoen, en het verlossende krabben op mijn rug.

Pas na een paar minuten besepte ik dat ik vergeten was hem te vertellen over het complot dat ik had opgevangen.